

CHƯƠNG 02

Người Gieo Kinh Hoàng Giang Hồ

Bạch Mã Công Tử xuất hiện trong giang hồ tổng cộng mới có trong khoảng thời gian một tháng, mà uy danh đã chấn động như sấm sét. Toàn bộ võ lâm giang hồ đi đâu cũng nghe đồn đãi về hành vi của Bạch Mã Công Tử trong vòng một tháng nay. Từ khi y dùng chưởng đập chết Thái Hoàng Tam Sát, sau đó y liên tiếp diệt Mân Trung Nhất Hổ, Thái Hồ Song Giao, Tương Giang Nhất Bá, Lao Sơn Nhất Hung. Tất cả bọn vừa kể trên đều là bọn ác tặc gian xảo hoành hành cướp bóc đã lâu, tuy rất nhiều lần các anh hùng nghĩa hiệp chính đạo muốn trừ khử chúng, nhưng vì, một là chưa tìm ra bằng chứng tội ác của chúng, hai là vì sau lưng chúng tựa hồ còn có thể lực ẩn mặt nào đó nên mọi người còn cố kềm, không dám mạo hiểm hạ thủ.

Bạch Mã Công Tử vừa xuất hiện trên giang hồ liền hạ độc môn võ công khử một loạt hắc đạo võ lâm ác đồ. Tuy có khiến mọi người lấy làm sáng khoái, nhưng cũng vì vậy mà dẫn khởi nhiều suy luận kỳ lạ. Bạch Mã Công Tử sự thật xuất thân lai lịch ra sao? Vì sao y chẳng hề sợ gì bọn ác đạo lang độc. Chẳng biết sau lưng chúng còn có thể lực đen tối tiềm phục chăng? Hay y biết mà cố ý khiêu chiến với thế lực ấy và buộc chúng phải chính thức lộ diện...?

Điều đáng làm kinh dị toàn thể võ lâm là sự giàu có, tiền của như nước của Bạch Mã Công Tử. Hình như y có cả một kho báu vàng bạc vô tận, chỉ tính vàng bạc châu báu mà y mang theo tùy thân chắc cũng trị giá đến số vạn lạng vàng. Thiểm Tây vừa xảy ra cuộc hỏa tai, quan phủ dốc hết kho lẫm ra cứu tế mà không đủ, Bạch Mã Công Tử hốt nhiên đến khu hỏa hoạn ấy, trong vòng ba ngày phân phát hết mười vạn lạng vàng. Không ai trong số bá tính bị tai nạn không đội công đức của y. Nhà nhà đốt hương niệm phật cầu bảo hộ, che chở cho Bạch Mã Công Tử trường thọ trăm năm. Nhân vật, sự xuất thân, lai lịch và giàu có của Bạch Mã Công Tử càng mang nhiều màu sắc thần bí và y trở thành đối tượng của nhiều truyền thuyết thêu dệt đến độ kỳ quái... Đột nhiên, không biết bắt nguồn từ đâu lại truyền ra một tin chấn động giang hồ. Bạch Mã Công Tử là chủ nhân của Tiên Cơ Bảo Khố. Gần một ngàn năm lịch sử võ lâm đã có truyền thuyết về cái kho tàng Tiên Cơ Bảo Khố. Cứ theo truyền thuyết ấy, trong Tiên Cơ Bảo Khố, trừ

số vàng bạc châu ngọc không thể nào đếm hết, cái hấp dẫn đệ nhất là bộ Tiên Cơ Kỳ Thư. Trong ấy ghi chép bao la vạn tượng từ thiên văn địa lý, y dược đan phương, kỳ môn trận pháp đến cả võ công tâm pháp, tất cả đều là kỳ học siêu thế. Chỉ cần đoạt được sách này, luyện võ công tâm pháp trong ấy, lập tức đủ để xưng hùng xưng bá võ lâm, vô địch thiên hạ.

Vì vậy thiên hạ võ lâm giang hồ ồn ào hẳn lên...

Thảo nào võ học công lực của Bạch Mã Công Tử cao không thể lường... Thảo nào y lại giàu có đến thế... Thì ra y là chủ nhân Tiên Cơ Bảo Khố. Căn cứ vào lẽ thường mà suy đoán, Bạch Mã Công Tử đã là chủ của Tiên Cơ Bảo Khố, hẳn nhiên Tiên Cơ Kỳ Thư cũng phải ở trong người y cất giữ.

Từ suy đoán ấy, nhiều cao thủ võ lâm đã xuất động. Các cao thủ ấy đến từ đủ mọi môn phái, mọi bang hội, mọi giáo đảng, đủ hắc đạo, bạch đạo. Họ đều lộ diện truy tìm Bạch Mã Công Tử. Tuy vậy, tất cả họ biết rất rõ Bạch Mã Công Tử đã đoạt được Tiên Cơ Kỳ Thư, tất võ công phải cực cao, nhưng không vì vậy mà họ nhục chí, dù có phải đổ máu tan xác, họ cũng quyết chiếm đoạt Tiên Cơ Kỳ Thư mới cam tâm.

Tình hình ấy đẩy Bạch Mã Công Tử vào hiểm họa. Bất cứ lúc nào Bạch Mã Công Tử cũng phát hiện ra nguy cơ ấy. Tuy bản thân có tuyệt học siêu quần, nhưng y không tránh khỏi kinh hãi nửa giận nửa oán, không hiểu vì nguyên nhân nào mà có lời đồn đại tai hại đến thế... người phao tin đồn tai hại ấy có dụng ý gì? Là kẻ thù của y ư? Hay hẳn muốn lợi dụng các võ lâm cao thủ sát hại y? Nếu quả thật thế, tất đối phương tâm cơ rất âm hiểm độc ác, nhưng đối phương và y nào có thù hận gì? Với thân phận Bạch Mã Công Tử trong giang hồ nào có ai biết lai lịch tính danh sư môn y? Rồi đó, y quyết tâm phải ra tra cứu cho ra người phao tin đồn tai hại bất lợi cho y là ai, đồng thời tìm hiểu xem thực sự bộ Tiên Cơ Kỳ Thư kia đã lọt vào tay ai, để khiến y phải chịu hàm oan?

Cuối cùng việc phải xảy ra. Đó là vào một buổi tối trăng sáng trung tuần tháng tư giữa giờ tỵ, trong Nhạc Dương Lữ Điểm, Bạch Mã Công Tử đang nằm trên giường nghỉ ngơi. Đột nhiên có tiếng áo bay nhẹ, mười bóng nhân ảnh mau lẹ như điện chớp phi thân vào trong lữ điểm, đứng thành hàng, tên nào cũng mặc hắc y đen tuyền, hông đeo trường kiếm, cán kiếm lộ ra trên đầu vai. Một lão nhân độ trên năm mươi trong bọn chúng đưa đôi mắt sáng rực nhìn qua song cửa sổ phòng y, ngữ âm trầm quát:

- Bạch Mã Công Tử, hãy mau đưa ra Tiên Cơ Kỳ Thư, bọn ta sẽ không đụng tới người. Nếu không, hà hà, dù võ công người có cao bằng trời, đêm nay cũng phải đổ máu ở nơi đây.

Bạch Mã Công Tử đang định mở cửa phòng bước ra, đột nhiên nghe tiếng cười khanh khách ở phòng bên cạnh cất lên. Tiếp đó, ba thiếu nữ diễm tuyệt từ trong phòng ấy uyển chuyển đẩy cửa bước ra. Tên hắc y nhân vừa nhìn thấy ba thiếu nữ đều mặc áo tía xuất hiện, mặt chúng liền biến sắc, lão già vừa nói câu đầu tiên ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Lão phu tưởng ai, té ra lại là Tử Yển Tam Kiếm. Tin tức trên giang hồ truyền mau thật, đến Tử Yển Cung cũng biết tin mà tìm đến đây...

Lão hơi dừng lời, đột ngột bước tới ba bước, đối diện với Tử Yển Tam Kiếm, trầm giọng hăn xuống:

- Hiện nay cao thủ bốn phương đều đã kéo đến đây, dù ai có đoạt được bảo vật cũng khó mà thoát thân, các cô nương và bên lão phu có nên hợp tác với nhau chăng?

Đứng đầu Tử Yển Tam Kiếm là Phi Hoa Kiếm Diệp Lan Hương khẽ hừ một tiếng lạnh lùng đáp:

- Thân Thường Thắng, người hãy soi gương thử xem người có đáng liên thủ với chúng cô nương không?

Thân Thường Thắng tái mặt bật cười hăng hắc:

- Diệp Lan Hương, người chớ có vội ngông cuồng, chẳng lẽ Thanh Thành phái chúng ta lại sợ Tử Yển Cung các người hay sao?

Diệp Lan Hương lạnh lẽo:

- Sợ hay không sợ mặc các người, nhưng chắc chắn Tử Yển Cung của ta chẳng coi cả bọn Thanh Thành người ra cái quái gì cả.

Hiện nay Thanh Thành là một trong ngũ đại môn phái võ lâm. Gần hai mươi năm nay tuy không có một nhân tài xuất chúng nào, thanh uy trong giang hồ có sút giảm hơn trước, nhưng thực lực cũng không đến nỗi quá yếu kém. Lời của Diệp Lan Hương thật có hơi quá, khiến Thân Thường Thắng cả giận, gân cốt trên mặt nổi hẳn lên, hai mắt trợn trừng quát to:

- Diệp Lan Hương! Thanh Thành phái và Tử Yển Cung xưa nay không xâm phạm gì tới nhau, cũng chẳng có oán thù, người ăn nói phải nên cẩn thận giữ lời.

Diệp Lan Hương lại hừ thêm một tiếng nữa:

- Không cần thận có làm sao, nếu người không chịu, bây giờ người có quyền rút kiếm ra thử xem kiếm pháp của Tử Yến Cung lợi hại thế nào?

Kiểm pháp Tử Yến Cung lấy sự mau lẹ, kỳ dị độc ác tuyệt luân nổi tiếng võ lâm. Cứ theo truyền thuyết, đến Lưỡng Nghi Kiếm Pháp của Võ Đang là lãnh tụ võ lâm Trung Nguyên, cũng còn kém kiếm pháp của Tử Yến Cung mấy lần. Tuy thanh uy của Thanh Thành phái trong võ lâm không bằng Võ Đang đi nữa, nhưng chưa có ai dám khinh thường quá như thế! Huống hồ gì mục đích của chúng bây giờ chỉ nhằm vào Tiên Cơ Kỳ Thư, kỳ thư chưa nhìn thấy tận mắt, lẽ nào lại kết oán thêm với Tử Yến Cung?

Thân Thường Thắng là kẻ tâm cơ hiểm độc, nên tuy bị Diệp Lan Hương khiêu khích, lão vẫn cố nén giận cười hăng hắc:

- Diệp Lan Hương, người chớ quá khinh người, nên nhớ tình thế hiện nay rất bất lợi cho các người đấy! Lão phu cho phép các người suy nghĩ cho kỹ rồi hãy quyết định.

Diệp Lan Hương cười nhạt:

- Phải chăng người có ý nói các người đông người hơn?

Thân Thường Thắng cười hăng hắc:

- Đó là sự thật!

- Các người có bao nhiêu người tất cả?

- Ủa! Người không nhìn rõ hết đây sao?

- À! Tất cả có mười một tên, ngoài ra còn thêm ai nữa không?

- Mười một chọi với ba không đủ sao mà cần thêm?

Diệp Lan Hương nghiêng đầu nhìn qua Vụ Hoa Kiếm Mạnh Ngọc Như:

- Tam muội, hãy phát tín hiệu mời các tỷ muội hiện thân để chúng xem thử chúng ta ít hay nhiều người.

Mạnh Ngọc Như đáp:

- Đại tỷ, theo tiểu muội thấy chúng ta chẳng cần linh động tới các tỷ muội của ta làm gì, chúng muốn lấy mười một chọi ba thì cứ để chúng lấy mười một chọi ba, thử xem tới đâu!

Diệp Lan Hương lắc đầu:

- Không, tam muội cứ để chúng biết rõ thực lực của ta, kéo chúng chết còn ân hận.

Mạnh Ngọc Như không đáp. Nàng đưa tay vào áo rút ra một cái chuông nhỏ rung nhẹ, lập tức tiếng chuông rung lên leng keng một loạt âm thanh rất vui tai vì tiết tấu trầm bổng của nó. Âm thanh của chuông tuy không phải quá lớn, nhưng giữa cảnh tịch mịch đêm khuya cũng đủ vọng xa đến hàng dặm. Trong chốc lát, dưới ánh trăng, hàng loạt bóng nhân ảnh phi thân đến trùng trùng điệp điệp đứng trên nóc nhà.

Thân Thường Thắng không khỏi sợ hãi, mắt lão quét một vòng, đếm được có tới mười bảy mười tám bóng người, và căn cứ vào thân pháp tuyệt luân của họ, hiển nhiên họ đều là cao thủ của Tử Yển Cung. Giọng Diệp Lan Hương cất như băng:

- Thân Thường Thắng, đó chỉ là một bộ phận cao của bản cung chủ, nếu ta bổn thêm tính hiệu Tử Yển Hỏa Hoa, sẽ xuất hiện đông hơn gấp bội. Ta khuyên lão hãy rút về núi Thanh Thành, đừng mơ tưởng đoạt được Tiên Cơ Kỳ Thư làm gì.

Đôi mắt Thân Thường Thắng đảo qua đảo lại, lão cười hăng hắc:

- Thì ra quý cung cũng quyết tâm đoạt kỳ thư.

Diệp Lan Hương lạnh lùng:

- Điều đó chẳng liên quan gì đến Thân Thường Thắng người cả!

Dư Thường Thắng cười hiểm độc:

- Dù Thanh Thành phải có nghe lời khuyên của các người không xuất thủ đoạt Tiên Cơ Kỳ Thư đi nữa, nhưng võ lâm thiên hạ còn nhiều người muốn đoạt, Tử Yển Cung các người đối phó ra sao?

Hốt nhiên một giọng cười lạnh như giọng thầy ma cất lên, phía phòng phải của Bạch Mã Công Tử bước ra một lão nhân gầy ốm cao lêu nghêu như quả củ, ước độ trên sáu mươi, mặc trường bào vừa rộng vừa dài, chẳng tương xứng với lão chút nào. Thân Thường Thắng vừa nhìn thấy lão gầy, lòng liền chấn động, tự nhủ:

"Làm sao người của Quỷ Vương Bảo cũng nghe tin tới đây sớm thế này?"

Thì ra lão nhân cao lêu nghêu này là cao thủ đệ nhất của Quỷ Vương Bảo tên là Quỷ Trảo Câu Hồn Viên Thượng Khiêm. Chỉ thấy lão họ Viên ấy bước mau đến bên tả của Thân Thường Thắng, lão cười nham hiểm:

- Thân Thường Thắg, chúng ta nên liên thủ hợp tác chứ?

Thân Thường Thắg hơi động tâm, khẽ gậ đầu:

- Chỉ cần quý Bả có thành ý, Thân mỗ xin hết sức hoan nghênh.

Viên Thượng Khiêm đáp:

- Đương nhiên là rất thành ý, bất nhả lão phu xin có một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Lão phu muốn thử xem công lực người tới đâu?

- Dụng ý ra sao?

- Có đáng là đủ tư cách hợp tác với lão phu hay không?

- Người khinh thị Thân mỗ.

- Không phải khinh thị mà tai nghe không bằng mắt thấy!

- Muốn thử cách nào?

Viên Thượng Khiêm lạnh lùng:

- Nếu người tiếp nổi ba chũng của lão phu là coi như hợp cách!

Trong lòng Thân Thường Thắg hơi chấn động, lão hỏi:

- Nếu không tiếp nổi ba chũng, việc ai nấy làm, phải không?

Viên Thượng Khiêm hiểm độc:

- Không tiếp nổi chúng ta sẽ thương lượng lại, nhưng lão phu tin rằng với nội công hỏa hầu của người, đâu đến nổi tiếp không nổi?

Diệp Lan Hương cười phì một tiếng:

- Đến một điều kiện nhỏ thế cũng không dám đáp ứng, mà còn liên thủ hợp tác với người ta đoạt Tiên Cơ Kỳ Thư. Thật không biết nhục!

Thân Thường Thắg trừng hai mắt:

- Diệp Lan Hương! Sao người biết lão phu không dám tiếp ứng?

Diệp Lan Hương lạnh lùng:

- Thế sao người còn do dự, suy nghĩ mãi thế?

- Lão phu đang suy nghĩ xem có đáng đáp ứng hay không?

Diệp Lan Hương khiêu khích thêm:

- Đương nhiên là đáng đáp ứng lắm!

Thân Thường Thắng gân cổ cãi:

- Nhưng lão phu cho rằng không đáng thì sao?

Viên Thượng Khiêm quát to:

- Thân Thường Thắng, nếu ngươi không dám đáp ứng, hãy kéo cổ cả lũ cút đi cho mau.

Thân Thường Thắng nổi giận:

- Viên Thượng Khiêm, ngươi cho rằng Thân mỗ sợ ngươi sao?

Viên Thượng Khiêm đáp:

- Vậy thì ngươi hãy thử tiếp một chưởng này của lão phu thử xem.

Dứt lời, lão xuất chưởng liền, một luồng kinh lực lạ đập thẳng vào giữa ngực Thân Thường Thắng. Không ngờ đối phương xuất thủ quá mau, Thân Thường Thắng vội vàng xuất chưởng nghênh tiếp. Bình! Hai chưởng lực chạm vào nhau, nổ thành một tiếng dữ dội. Thân Thường thắng lập tức bị phản chấn, lùi lại một bước.

- o O o -